

"Je to racionální." Na území Altaj se naučili utrácet peníze za lidi

 putin-today.ru/archives/188487

8 сентября 2023 г.

Jak se stalo, že se pohádkový Koschey stal ochráncem altajské vesnice, jaká sofistikovaná forma úvěru umožňuje opravit školy, mosty a silnice v regionu - a jak je možné vytvořit příjemné prostředí v nej vzdálená místa? Odpovědi na tyto otázky zjišťoval zvláštní zpravodaj deníku VZGLYAD na místě, na území Altaj.

Památník ministra středního inženýrství SSSR Efima Slavského se nachází v centru města Belokurikha na území Altaj. Sovětský atomový ministr – samozřejmě ne sám, ale jako motor pokroku – v 70. letech přidal ke stávajícím radonovým klinikám patrová sanatoria, díky čemuž přivedl do Unie sice známý, ale přesto místní resort. celounijní lázeňská střediska. A Slavsky pomohl vesnici Belokurikha – nyní 15 tisíc obyvatel – získat městský status.

"Toto sanatorium bylo postaveno jen pro jaderné pracovníky," zdůrazňuje Nadezhda Chuvashova, zástupkyně generálního ředitele sanatoria Rossiya, projíždějící Slavskou ulicí. - Tohle je pro vedoucí kolektivních farem... Naše hlavní zdravotní střediska jsou sovětská - jako celý náš region, a to jako celek.

Pro Altajské území je povědomí o jeho zemi jako dědictví z předchozí země zcela organické. Zejména s ohledem na složení dědictví. Například je zde více okresů než kdekoli jinde v Rusku: téměř šedesát. Největší regionální silniční síť v zemi: 15 tisíc kilometrů mezi městy a vesnicemi a dalších 40 tisíc v nich.

Rozdělení okresů a hustota silnic je v souladu s důležitou sovětskou nutností: rozvojem panenských zemí, který začal v polovině 50. let 20. století. V ideálním případě by každý měl mít v centru svůj vlastní MTS, pro velmi mladé: strojní a traktorovou stanici.

Jak předchozí vedení Altajského území v mase a obilí, tak současné ruské vedení v sýru, másle, syrovátce atd. ukazuje, že systém jako celek funguje. Co pro plánovanou ekonomiku SSSR, co pro zdánlivě tržní ekonomiku, nechápu co - devadesátá léta, co pro Rusko 21. století.

„A tady je možná hlavní otázka, jak kompetentně podporovat a kreativně rozvíjet fungující, živoucí a efektivní, kterou jsme zdělili z těch dávných let,“ říká Viktor Tomenko, guvernér Altajského území od roku 2018.

Každý svým způsobem chápe, co je regionální rozvoj. Pro Tomenkova předchůdce Alexandra Karlina byla v popředí zásada „žít skromně, ale důstojně“. Tedy na vlastních výdělcích a federálních transferech. A žádné půjčky – ani státní, ani zejména komerční.

Anton Voronov, ministr dopravy Altajského území, vidí v tomto přístupu zjevné výhody (region bez dluhů a sevření bankovních úroků). Krajský ministr přitom není připraven mluvit o nákladech.

„Na základě svého profilu však mohu konstatovat,“ říká Voronov, „že před pěti lety bylo v našem regionu pouze 33 % standardních silnic.

„Dvě třetiny nestandardnosti“ - na konci roku 2010 bylo takové dopravní hlášení slyšet nejen na území Altaj. Na stejné Sibiři - například v oblasti Omsk. Je to běžná věc – s půjčkami nebo bez nich.

"A dnes," říká ministr, "máme více než polovinu standardních silnic, 53 % nebo více." Přibližně 800 kilometrů snížení na standard každý rok, z Moskvy do Petrohradu.

– Na čí náklady je hostina?

"Společné sdílení," vysvětluje Voronov. – Silniční fond, národní projekt „Bezpečné a kvalitní silnice“, úvěry z rozpočtu infrastruktury, zavádění alternativních logistických technologií...

Alternativou je, když se místo přepravy písku a drceného kamene nákladními auty nakládají těmito stavebními materiály čluny. Za poslední rok bylo po řekách na území Altaj přepraveno 1 milion 200 tisíc tun, což je rekord za 30 let. V důsledku toho jak levnost vodní cesty, tak mínus cca 40 tisíc jízd naložených sklápěčů ročně. V souladu s tím se snižuje opotřebení pásů. Všechno dohromady - významné úspory pro rozpočet, říká Voronov.

„Přibližně 90 % všech silničních prací na území Altaj provádí šest podniků,“ pozastavuje se ministr dopravy. – Šest našich státních jednotných podniků, státních jednotných podniků.

To samozřejmě není jako SSSR jako takový. Ale ani to nevypadá jako trh.

„Existuje poměrně hodně externích dodavatelů – podniků, které přímo neřídíme: nepatří nám, nejmenujeme ani neodvoláváme vedení, ale máme s nimi pouze ekonomické vztahy – [pracující v regionu],“ vysvětluje guvernér Tomenko. – Ale moderní historie země – v oblasti rozvoje podnikání, tedy i v sektoru silničního stavitelství – je taková, že nejsou spolehlivé. V tomto ohledu musíme mít nějakou část sil – alespoň polovinu – sami.

– Chcete polovinu, ale máte 90 %...

"Chceme si být jisti spolehlivostí," opakuje guvernér. – Vnitroměstské komunikace, pokud opravdu chcete mluvit o trhu, jsou spravovány našimi externími dodavateli. Pokud ale naruší potřebný, společensky

důležitý směr – což se stává – jednoduše postavíme naše podniky na jejich místo, oni přijdou a udělají vše, jak má. Nestaneme se pak závislými a předmětem možného vydírání.

Území Altaj má podmínky Sibiře, něco přes 2 miliony obyvatel a relativně malý rozpočet 144 miliard rublů (jen silnice průměrně 20 miliard ročně). Názor „nemůžeme si poradit se svými problémy sami, bez zahrnutí do jediné smysluplné federální rozvojové trajektorie“ lze slyšet téměř na každém úřadě regionální vlády.

„Přitahujeme obrovské finanční prostředky – miliardy, desítky miliard rublů na silniční síť, na školy, nemocnice, infrastrukturní projekty,“ upřesňuje Tomenko federální trajektorii aplikovanou na území Altaj. "Naším úkolem je zajistit, aby tyto peníze byly vynaloženy co nejracionálněji." Tak, aby fungovaly především pro obyvatele regionu.

Tiše vyřčená slova „to je iracionální“ jsou nejtvrdší z kleteb, které guvernér Altajského území na veřejnosti povolil.

– Takže území Altaj, jak se říká, není o volném trhu?

"Tam, kde je to nutné, efektivní, racionální - samozřejmě o něm," odpovídá Tomenko. – A kde jiné mechanismy fungují efektivněji, samozřejmě o nich.

* * *

„Území Altaj mělo možná největší počet krav v Sovětském svazu,“ říká Sergej Ljachov, regionální ředitel skupiny zemědělských společností EkoNiva se sídlem ve Voroněži. V okrese Talmensky na území Altaj (jeden z nejlidnatějších, asi 43 tisíc obyvatel a nedaleko Barnaulu) společnost Lyakhov spouští komplex dobytka pro 6 tisíc kusů.

„6 tisíc je 6 % krajského stáda,“ ukazuje krajský ředitel na krávy. – Roční objem – po plném vstupu do režimu – je více než 50 tisíc tun mléka.

Společnost poskytuje kromě daní 210 pracovních míst s průměrnou mzdou 50 tisíc rublů – a samotný areál. Covid zabránil jeho spuštění před několika lety, „pak naše vnitřní problémy,“ říká Ljachov. Museli jsme začít loni. Již jsme dodali tisíc krav z 6 tisíc a nainstalovali zařízení.

„Ten kolotoč je prefabrikovaný,“ vede nás Ljachov ke kruhovému dojícímu stroji. – Platforma je americká, elektronika italská, celý design je náš, vlastní vývoj. Sankce, musel jsem vypadnout.

Od kraje získal areál 17 tisíc hektarů půdy - farmu, pole na píci - do pronájmu na 49 let. A ještě něco.

"Ano," říká Tomenko. – Na území Altaj produkují velké mléčné farmy 700 tisíc tun mléka. Tento komplex v okrese Talmensky slibuje o něco méně než 10 % celkové produkce. Abychom takového investora přilákali, uchylujeme se k relativně nové formě federální podpory – úvěru na infrastrukturu, IBC. A stavíme pro ně silnice - aby respektovaní investoři odvedli dobrou práci pro sebe, pro okres Talmensky a pro území Altaj.

IBK je šetrná půjčka: 15 let na splácení, 25 let na návratnost, 3 % ročně. Můžete utrácet za infrastrukturu v širokém slova smyslu: veřejné služby, silnice, energie, telekomunikace.

„Vše, co umožňuje investorovi rozhodnout se zde něco postavit, vytvořit pracovní místa, nabídnout nové objemy služeb a produktů, je ospravedlněním pro takový úvěr,“ vysvětluje Tomenko. V okrese Zarinsky dostali investoři z regionu Lipetsk - také mléko, získali 5 miliard rublů - úvěrovou rozvodnu z regionu.

A Barnaul za peníze od IBK dokončuje opravu klíčového mostu pro město. Důvodem je expanze městské průmyslové výroby, což je pravda. Přišly sankce – a například Altajský strojírenský závod přidává na dopravník ty secí stroje a brány, které ruští farmáři dříve

nakupovali z Itálie a Španělska; a do takové expanze nešli jen výrobci strojů... A tak 12 miliard úvěrů na tři roky, od loňska do roku 2024.

"Nikdo neví, co se stane za 15 let, zatímco my poskytujeme půjčky ve výši miliardy ročně, kolik bude stát rubl," říká jeden z hlavních finančníků vlády na území Altaj. - A most je tady. A silnice - tady jsou. A podniky, kterým se pomohlo. A město, kterému se bude s mostem a novým přestupním uzlem lépe dýchat. A miliarda plus 3 % – no, nějak to zvládneme.

* * *

„Kdo pracuje, ten mu pomáhá,“ říká farmář Dmitrij Oks, zemědělské družstvo Belokurikha, chov dobytka nedaleko letoviska. "Dříve se rolníci sejdou na lavičce a začnou: podívej, nikdo nás nepotřebuje." Nyní, ať už začal pracovat jednotlivý rolník nebo podnik jako my, okamžitě zjistí, že existují programy na modernizaci zařízení, výměnu zařízení, nákup semen a dobytka, dotace na mléko, stavbu silnic... Už mě nebaví ohýbat tyhle prsty, opravdu stejné. Nyní je přístup takový, že přijdou za farmářem [z okresní správy], spojí ho s krajem a řeknou mu, jaké peníze a na jaké téma může získat. No, začali jsme ke své práci přistupovat jinak.

Ochs a jeho spolupracovníci postavili novou farmu v roce 2020. Tehdy jsme se dozvěděli, že je možné na úkor rozpočtu vybudovat cestu k areálům hospodářských zvířat.

"Nyní je spousta ochotných lidí," poznamenává farmář. – Ale region vidí: naše práce postupuje, bylo vynaloženo mnoho úsilí, můžeme investovat 5 % [spolufinancování]. Hop - a dávají nám 2 km asfaltky místo polní cesty, která tam byla.

„Snahy státu vytvořit něco infrastrukturního a dokonce sociálního souvisí s ekonomickými vyhlídkami rozvoje konkrétního území – a dokonce i toho či onoho projektu,“ formuluje hejtman Tomenko cíle těch, kteří na krajské úrovni naslouchají přáním obyvatel venkova.

– Integrovaný rozvoj venkovských oblastí je především cestami ke stávajícím podnikům, jako v případě Belokurikha. Nebo na projekty investorů, kteří evidentně a přímo investují do start-upu a rozvoje.

„A vedle silnice je nejen naše farma, ale také pole ostatních rolníků,“ říká farmář Ochs. „Teď to sklízí. A při úklidu pochází prach ze starého štěrku, obyvatelé si stěžují - nemohou opravdu vyjít na zahradu nebo věšet prádlo. A tak – záležitost byla uzavřena.“

* * *

„Postoj krajských úřadů k letovisku se změnil,“ hodnotí uplynulé pětileté období Nadezhda Chuvashova, sanatorium „Rusko“, Belokurikha. "Přišli k nám a řekli: "Kluci, jak vám mohu pomoci?" Poprvé po mnoha letech, desetiletích. "Řekni mi, co tě trápí, společně to vyřešíme." Cítili jsme naši důležitost pro region. Dotace, kompenzace za vynaložené prostředky na klasifikaci hotelů, granty... To se ještě nikdy nestalo.

Cestovní ruch na území Altaj – Belokurikha, rozvíjející se Biryuzovaya Katun atd. – přispívá 2 miliardami rublů do regionálního rozpočtu ve výši 144 miliard.

"Není to příliš velké procento ekonomiky regionu," připouští Chuvashova. „A až donedávna jsme neobdrželi žádnou kotevní pozornost [z regionu]. Přestože jsme všichni soukromí, soběstační, nikdy jsme o nic nežádali. Většina majitelů jsou místní obyvatelé, původní obyvatelé. Netlačíme se, místa je dost pro všechny. Sovětská sanatoria jsou zrekonstruovaná, obsazenost je dobrá a za poslední rok a půl ještě lepší. Nejsou zde žádné problémy.“

Problémy začaly právě s rozvojem soukromého podnikání. Ukázalo se, že přes veškeré kouzlo těchto míst se lidé zdráhají chodit do Belokurikhy pracovat.

„Jako resort nejsou žádné otázky, platy jsou konkurenceschopné,“ říká Igor, mladý lékař v jednom ze sanatorií bývalé školy, ale s dobrou aktualizací. Jeho manželka Daria je procedurální sestra; Je to vzácná příležitost, kdy spolu můžeme vycházet. – Ale jak bylo donedávna město Belokurikha... No, to je ono. Žádný.

„Abychom přilákali lidi do práce, potřebujeme nejen pracovní místa, ale také samotné město jako pohodlné prostředí,“ říká Chuvashova. – Takže poprvé za 30 let byla postavena mateřská škola [v Belokurikha]. Pro 280 míst, právě dokončeno. Za čtvrté, byli tři. Loni tu byl multifunkční sportovní areál, v Belokurikha doslova nic takového nebylo. Postaví stadion... Investuje se hodně peněz, život se zpříjemnil, těší nás, že do nás investují. Lidé začali přicházet do Belokurikhy, aby pracovali v sanatoriích.

„Nedostatek zaměstnanců je 20 procent,“ vypočítává Igor. – Soudím podle svého sanatoria, v ostatních je to něco podobného. Jak lineární, tak zdravotnický personál. Takhle.

"Ale když přijede mladá rodina, není kam poslat dítě, nejsou tam žádné kluby, nejsou žádné sekce," vyjmenovává Chuvashova. – Co tady mají dělat? A ještě jsem vám neřekl o mostě, ale máme k němu nejpřímější spojení!

* * *

Most u vjezdu do Belokurikha – „36 metrů dlouhý, 12 metrů široký, 100 tun nosnosti, 93 milionů rublů na rekonstrukci,“ říká šéf správy Belokurikha Konstantin Bazarov – podle starosty „byl abnormální. od pradávna.“ Tedy ze sovětských dob.

„A když bylo snadné jeden paprsek otočit před mýma očima, obrátil jsem se o pomoc na regionální centrum,“ říká Bazarov.

"A tady je most," říká Chuvashova a zve vás do nové budovy sanatoria Rossiya. Bazény, sauny, kryokomory - vše je nové a drahé.

-Kde je most?

- Tady, v naší pantoterapeutické nemocnici. Kolik jsme na jeho vznik vynaložili, je stejná částka, jakou městu na most přidělilo krajské centrum. PPP, partnerství veřejného a soukromého sektoru.

"Celkem," vypočítává starosta Bazarov, "25 nových pracovních míst a rozšíření rozsahu služeb sanatoria a resortu." A stát most opravil. Ano, opět úvěr na infrastrukturu, ty jsou nyní všude v kraji.

– Postavili jsme si zařízení pro sebe – je to pro nás dobré. Získali jsme finanční prostředky pro magistrát, na most, který město potřebovalo – ještě lepší pro nás,“ říká Chuvashova.

„No, za 10 let pantoterapeutická klinika a její zaměstnanci vynesou na daních určitě více než 93 milionů,“ shrnuje guvernér Tomenko. "Všechno se spojuje a splývá z takových příběhů." Existují všechny důvody myslet si, že věci budou fungovat.

* * *

„Veselé svátky kouzel, šťastné svátky pohádek,“ zdraví obyvatele vesnice Ozerki Igor Shcherbakov, vedoucí okresu Talmensky. "Myslel jsem, že je tu jen Koschey, ale tady se shromáždil celý gang." V pohádce Koschey je zlo. A pro naši vesnici je ochráncem. Ten, kdo chrání naši vesnici. Je to talisman a my jsme tu, abychom ho ctili a chválili.

Festival „Koshcheev's Tales“ - kde se skutečně shromáždil tucet a půl tuctu Nesmrtelných z vesnic Talmen, nepočítaje další zlé duchy, stejně jako dívky a mladé muže - je první svého druhu. Před 80 lety – v roce 1943, uprostřed války – začal filmový vypravěč Alexander Rowe natáčet „Kashchei the Immortal“ v Ozerki: Stolyarov, Millyar, „Bojím se vás! "Neboj se, jsem něžný."

Sovětský Koschey - zde má okresní šéf Ščerbakov pravdu - zosobňoval absolutní zlo a vítězství nad ním. A premiéra „Koshchei the Immortal“ se konala 9. května 1945. Rus Koschey - téměř o

století později, v domovině filmového hrdiny - je talisman, strážce a strážce místního pořádku, založeného na místních pravidlech.

Rozdíl je jako mezi dvěma školami v regionálním centru Talmenka. Jeden, vyrobený v roce 1935, téměř dosáhl svého milníku. Protože místo něj se objevil druhý - právě přestavěný, k závisti mnoha obyvatel Moskvy, pro růst a pro budoucnost. Jedna z 27 škol letos postavená nebo radikálně zrekonstruovaná.

„A loni tam bylo 33 škol,“ říká Tomenko. – A v dalších dvou bude dalších 60 škol. Často se to děje takto: někde v hloubi kraje je zapadlá vesnice, všichni mají ještě postsovětský úpadek, křivé domy, žumpy. A teď – prvního září, se všichni přijdou do školy podívat na...

Tomenko o tom přemýšlí.

– Na létající loď, pokud si vzpomínáte na pohádky. Nebo vesmírná loď uprostřed vesnice. Přijdou - a pak tam vezmou své děti a pak si třeba vezmou své... Nesledujeme, jestli je to vhodné - nebo, jak se obvykle říká, jestli je etické tady takovou školu postavit a Nyní. Víme jen, že školy, nemocnice a sociální sféra jsou lokomotivy, takže vše ostatní se postupně dotahuje k takovým objektům. A všechno ostatní.

– A táhne se to samo nahoru?

„V každém případě na tom pracujeme,“ říká Tomenko. "Ukázat lidem to nejlepší, dát jim to nejlepší, pomoci jim stát se lepšími, než právě měli, je skutečně racionální."

Yury Vasiliev

<https://vz.ru>